

udtales, at man indenfor Sagførerstanden er »tilbøjelig til at mene, at den i Forslagets § 3 ff. omhandlede fakultative Forkyndelse gennem Postvæsenet ikke vil faa nogen næneværdig Betydning i det praktiske Liv for Udenretsstævninger, medmindre Forkyndelsen vil kunne foregaa ved direkte Henvendelse fra Sagsøgeren til Postvæsenet« — Forslag om, at Reglerne herom skulde være følgende:

Det Dokument, der ønskes forkyndt, affattes af vedkommende Part eller hans Sagfører med fornødne Genparter, bekræftede af en Sagfører. Det ene Eksemplar benyttes ved Forkyndelsen. — Forkyndelsen iværksættes ved, at Dokumentet overleveres til Postvæsenet tillige med en Konvolut, der paa Forsiden skal være forsynet med tydelig og nøjagtig Angivelse af Navn og Adresse paa den Person, for hvem Forkyndelsen skal finde Sted, og Afsenderens Navn og Adresse samt tydelig være paategnet Ordet „Afliveringsbevis“ og ligeledes tydelig være paatrykt eller paastemplet Ordene „Retslig Forkyndelse“, hvorhos den skal være ledsaget af en behørig udfyldt Afliveringsbevis-Blanket, hvoraf Eksemplarer faas til Købs ved Posthusene. Brevet skal forud frigøres som et anbefalet Brev. Desuden berigtiges den i Postloven fastsatte Betaling for Afliveringsbeviset ved, at der paaklæbes Brevet Postfrimærker til det fornødne Beløb. Vedkommende Postfunktionær paaklæber Konvolutten en Seddel, der angiver Forsendelsens Registreringsnummer og Posthusets Navn, samt giver Genparten en af ham underskreven Paategning, der udviser Registreringsnummer, Posthusets Navn og Indleveringsdagen. — For at besørge Paategningen tilkommer der Posthuset en Betaling af 5 Øre. Dokumentet nedlægges i Konvolutten.

Forslaget forkastedes med 42 St. mod 30. — Samme Mindretal foreslog fremdeles, at Forkyndelser i Tyendesager og i Aftægtssager skal ske uden Betaling. Forkastet med 41 St. mod 29. — Endvidere bemærkes: Den ovenfor under Nr. 1 nævnte Bestemmelse lyder saaledes i Lovforslaget: Alle retslige Forkyndelser o. s. v. skal fremtidig foregaa »i Overensstemmelse med Reglerne i Lov om Rettens Pleje af 26. Marts 1909, Kap. 16«. Under Udvalgsbehandlingen var der fremkommet Ønske om, at man ikke nøjedes med denne Henviisning til Retsplejelovens Bestemmelser, men at selve disse Bestemmelser optoges i Lovforslaget med de formelle Ændringer, som den for Tiden bestaaende Ordning af Retsplejen kræver. Justitsministeren havde imidlertid